

UDSKIDT AF KALK OG VAND

For nogle må det lyde som en himmelrejse; for andre en dødssejls. Fem af julis mest perlende dage tilbragte formand Michael som ene hane med fire af klubbens piger i en robåd i Sydhavet: Rikke Nordmann, Lene Sigh samt Rikke og Line Marschner.

Målet var sat: vi ville med udgangspunkt i Vordingborg runde en af de absolutte sværvægttere i dansk natur: Møns Klint. At det er god politik

med en teolog i båden viste sig nok en gang sandt: det ellers oftest oppiskede Sydhav lå som en underdanig, kælen hund for kølen af den lånte båd "Kjølner" alle fem dage.

Vi lagde Vordingborgs gåsetårn bag os sidst på eftermiddagen de 23. juli og roede langs stille, duftende sydsjællandske kyster mod Stege. Michael var kry, fuld af gå-på-mod, "ren tøsatur? Barnemad! Jeg er vokset op blandt kvinder" – lidet anende, en kort stund endnu.

Snart

skulle han se sin autoritet lide et smerteligt nederlag, det første af mange.

Mens vi duvede af sted for træsejl mellem rør og søfugle, greb han øvet sin mobiltelefon og skruede

statskundskabsstemmen ned på bas for myndigt at arrangere natlogi med formanden for Stege roklub. En fæl tumult rejste sig straks i båden og forstyrrede samtalen: nogle raslede med papirforme omkring klistrede kanelnegle, andre rejste sig op, og koncentrationen fik dødsstødet, da to bomuldshvide damebagdele fermt blev slynget over essingen -

den pladrende lyd af tis mod vand-spejlet var umulig at overhøre for begge formænd ved telefonen!

Med duften af hav, marker og røg fra nyoptændte havegrillere i næseborene pejlede vi mod det endnu blyants-tynede tårn på Stege Kirke. Store flokke af svaner både i luften og på det blikstille lyseblå vand lagde sjælfulde dimensioner til stemningen, da vi forlod Sjælland og krydsede Storstrømmen.

I den smukke købstad Stege provianterede vi til næste dags odysse: turen mod Møns Klint og videre mod næste nats havn, Klintholm. Vi havde valgt at udnytte de gunstige vejrudsigter for dagen og straks ro mod klinten, hvorved vi ikke ville kunne opleve kridtklinten i smuk morgensol, men dog *have* en chance for at opleve den! Vi var blevet advaret om, at de nordøstlige og østlige kyster på Møn var uegnede til landgang, og at næste stop fra Stege derfor måtte blive Klintholm.

De første skift på øens nordside var muntre. Lene godtede sig over røverkøbet af en ceriserød kasket og et

udenpå hendes egne briller for raffinementets skyld! Forventningens glæde over, om det mon skulle lykkes os at opleve de smukke kridtskrænter, sad i musklerne som energi. I det fjerne øjnede vi sågar, hvad der måtte være den nordøstligste pynt, bag hvilken vi ventede Møns Perle. Som vi gled nærmere, tonede nok en pynt frem af sommerdisen. Eftersom *det* så måtte være øens nordøstlige spids, kunne vi ligeså godt tage en bid frokost, et dyp i bølgerne og et lille blund. Herlighederne ventede jo lige om hjørnet.

Men foran øjnene på de nu forfriskede roere sås bag pynten nok en fjern pynt .. og bag den nok en fjern pynt .. Huden kogte af varme, svedperler smertede i øjnene, huden mellem ballerne raspet rispapirtynd af sand og salt. Og nok en pynt viste sig i horisonten sammen med et rædsomt fata morgana af aerobicdronningen Charlotte Bircow: "Kom såå, 3 tilbage 3-2-1 .. fire tilbage 4-3-2-1 .. kom så: de 10 sidste, yeah .."! Sidste pynt! Og nok én! Og nok én!

Det var det hele værd. Til sidst brød Kjølnen den sidste bølgetop på nordkysten, og foran os

par motherfucker-solbriller af amerikansk trucker-størrelse – tapet

åbenbarede sig et vidunderligt skue: den mastodontiske, stolt knejsende kridttop 'Dronningestolen'!

Vandet skiftede farve til akvamarin, og vi flød over af ør glæde og taknemmelighed. Eftermiddagssolen skinnede stadig på klintens øverste spir og henlagde de lodrette, østvendte skrænter i kølig skygge, hvad der formidlede en fantastisk stemning af stilhed. Lyset flimrede ned gennem trækronerne ovenfor. Vi kunne ro helt ind under land, og selv her indefra var menneskeskikkelserne højt oppe på skrænterne bare små prikker.

Erosioner har fået lag af jord og sand til at blande sig med Klintens kridthvide materie. Varierede mønstre af grålige, hvide, grønne og brune farver gjorde det umuligt at blive mæt af at se ind mod land. Kridtspirene mod den dybblå julihimmel gav mindelser om høje hvælv i en gotisk katedral. Glæden over vores dejlige land og over at være så privilegerede at kunne se al skønheden fra vandsiden havde godt tag i os.

Lars von Trier lader i tv-serien 'Riget' overlægen Stig Helmer hvæse hånligt, at Danmark er "udskidt af kalk og vand" .. måske så; men i så fald er Møns Klint en imponerende bumelum!

I den lille *ad hoc*-udbyggede Klintholm Havn blev vi gelejdet hen til en forhenværende stejleplads mellem kutterne. Måske *kunne* vi klemme et lille telt ned her mellem udtjent skibsdele, tjærede sveller, Klintholm Hovedgade og sværme af sommerdovne gæster fra et her beliggende Danland Feriecenter. Vi fandt imidlertid en niche i en gammel auktionshal – en 'hylde' i bygningens sydmur til aflæsning af fisk, måske. Dagens læs: 5 trætte, glade og rumpe-ømme roere. Sov under stjernerne og vågnede op til støvet morgensol over masteskoven.

Tredjedags-etapen gik til Stubbekøbing på Falster. Vi nåede et enkelt forfriskende morgen-dyp i vandet, inden vi for alvor roede ind i den meget omtalte pøl af alger i Østersøen og Øresund. En ubeskriveligt ulækker grød – som tykke kager af opløst havrefras. Da jævnlig nedkøling i havet derfor var udelukket på den nådesløst varme dag, holdt vi humøret oppe ved at synge Grand Prix-schlagere; vi nåede sørme både at male byen rød og hen til kommoden og tilbage igen, inden vi spottede Stubbekøbing Roklubs blå porte. I den friske aftenbrise antog båden en faretruende skæv kurs mod pontonen, men Michael, den perfekte (styr)mand, ofrede sig for sine piger og hoppede i en rask redningsaktion i havnebassinet.

Foruden gåture i den smukke gamle købstad bød Stubbekøbing på to interessante ro-faglige møder: dels med en tidligere olympisk kajakroer, en kvinde der havde været med i Melbourne i 1956 og stadig mestrede teknikken flot; dels med en mindst 100 år gammel inrigger. Interessant at se hvor få ændringer, der er foretaget siden.

Vi besluttede at blive i Stubbekøbing næste nat og brugte fjerdedagen på kulturelle og gastronomiske udflugter. Først ned til Fanefjord på Møn, hvor Fanefjord Kirke ligger som en lysende hvid varde. Her stævnedes vores lille vikingeskib ind, og vi steg op til kirken for at se nogle af landets smukkeste kalkmalerier fra midten af 1200tallet. Mellem nogle marker nær kirken ligger en usædvanligt stor stensætning, der kranser Dronning Phane (der lægger navn til fjorden) og hendes mands længst forgangne jordiske rester. Det blå vand glitrede, bondemanden vinkede til os (eller var det en truende gestus med stokken, fordi vi trampede hans korn ned?), svalerne legede tagfat i luften, og Morten Korch roterede fornøjet i sin grav.

Herfra gik turen til Bogø, hvor Michael som styrmand ind i Bogø Havn gav den fuld hals som gondoliere – vi smeltede som mozzarella ved 250°. O sole mio ..

På Bogø måtte være noget godt at proppe i skrutten, tænkte vi (med billeder af lilla æsker af fyldte chokolader for øjnene)! Men ak, Bogø-boerne gider ikke æde Bogø-chokolade, og produktionen er flyttet til Fyn. Der var kun en gammel mølle (køn, bevares!) og et lækkert kirsebærtræ. Der åd vi os en pukkel til og fyldte de efterhånden temmelig vam-

le ASR-kasketter med et lager af bær. Engangsgrillen blev tændt på Bogø Havn ved siden af Kjølnet, og ventetiden blev fordrevet med en konkurrence i langdistance-kirsebærspytning. Rikke M. beviste mesterlig dagsform og rendte af med både sejr og mavepine.

Solen gik bag horisonten, og *la notte* faldt blød og julivarm om os. Fra Bogø kunne vi se lige over på røklubben, så den italienske vin fik lov at øve en vis indvirkning på os. Michael fik det uimodståelige tilbud at blive roet hjem - helt royalt - forud-

sat, at han sang for os hele vejen. Vandet var blikstille som en venetiansk canaletto, og hver af os følte os vel helt særligt bemærket og ramt af styrmands-smørtenorens bløde blik og skønne sang. Båden gled over vandet – *avanti!* Men når sangdroslen med generende hyppige mellemrum forvandlede sig til en galsindet papegøje, der skræppede op om sexisme, overgreb, tvang og urimeligheder, størknede donnaernes smørbløde knæ med en fart af en Ferraris tophastighed, og der blev øjeblikkeligt beordret 'vel', 'til

skodning klar'. Forkælelse forpligter! Droslen måtte se sine vinger ubehjælpeligt stækkede: når årerne svigter, er bådshagen sin gondoliere en ringe hjælp!

Og efter *lange* 2 kilometers roning kunne en hæs, desillusioneret og kanøflet Poseidon styre sine 4 tilfredse muse til ponton.

Femtedagen skulle føre os tilbage til udgangspunktet Vordingborg. Hvor Michael før havde nydt andre sejleres beundrende tilråb om den tilsyneladende fordelagtige kønsfordeling hos os – "den har du regnet godt ud!" eller "hvordan har du kringlet

den?" – lod det nu ham underligt kold.

Vi nød nok en smuk rotur langs skønne kyster og under flotte broer, hvor Møller kævede en gedigen gang øller.

Øl nød vi selv sammen med de sidste dåser makrel, da Kjølner stod nyvasket på Vordingborg Roklubs plæne. Og da vi steg på lokalbanen mod Næstved, blinkede guldgåsen til os fra sit tårn på Vordingborgs volde: vi ses igen!

Godt råd: Hvis det er muligt, anbefaler vi at tage den anden vej rundt om Møn. Da vil man nemlig kunne overnatte i Klintholm og herfra ro til Klinten i tidlig morgensol, hvilket må være flot. Vi havde fået at vide, at det var umuligt at campere på nordkysten, hvilket for os at se var forkert. Landgang skulle være mulig!

Line Marschner